

[Poul Møller.]

overskudsbehov. Ja, der skal vel en bogholderiekspert eller måske en statsautoriseret revisor og ikke en økonom til for at løse det problem, som den højtærede finansminister og jeg er uenige om, men set ud fra mit synspunkt forholder det sig sådan, at hvis man letter debetsiden med 300 mill. kr. og letter kreditsiden med 300 mill. kr., bliver saldoen den samme. Vort synspunkt er, at hvis vi frigør statsfinanserne for 300 mill. kr. og giver boligobligationer i stedet, så skal staten ikke have de 300 mill. kr. i sin kasse, og så kan staten tåle det mindskede overskud, som den ikke kan tåle nu. Men det er som sagt en teoretisk diskussion, så længe man ikke i boligministeriets skrivelser giver tilsagn om ændring af praksis, og det har den højtærede boligminister jo afvist at gøre. Men der står som sagt i den betænkning, der ligger på tingets bord i dag, at vore planer skal drøftes og forhandles; selv fra radikal side er man fortsat venlig heroverfor, og vi håber, at den krystalklarhed, det endnu ikke har været muligt at tilvejebringe i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards hjerne, må vise sig inden så forfærdelig længe.

Bertel Dahlgaard: Jeg synes altid, det er interessant, når der under en debat her i salen bliver givet bidrag til den, havde jeg nær sagt, historiske forskning med hensyn til fortidens politik. Derfor vil jeg også gerne bekræfte, at de oplysninger, der i dag er fremkommet angående forhandlingerne i 1950-51, er rigtige. Jeg er ikke sikker på, at befolkningen før har tænkt på, hvad der ligger i dette. Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at de forslag, han stillede som finansminister, blev fejlet af bordet i 1950-51; det er rigtigt, og jeg bidrog efter evne dertil. Men det interessante i denne forbindelse er jo, at de ændringer, som bl. a. det radikale venstre var med til at foreslå og få gennemført, var så gode, at venstres talere og venstres presse siden har fremhævet, hvilke fortrinlige

virkninger de havde for landets økonomi, og så synes jeg egentlig, man skulle lade det blive stående som historiens lære.

Det andet, der kom frem, var, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde, at han personlig havde været for indførelse af en almindelig omsætningsskat i 1950 eller 1951 — jeg kan ikke huske, under hvilken af disse forhandlinger det var. Det er også rigtigt, at det forholdt sig således, at hvis det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og socialdemokratiet havde haft magt, som de havde agt, var vi dengang blevet belemret med en almindelig omsætningsskat opkrævet i vore butikker på alle varer bortset fra næringsmidler. Det blev forhindret, og af hvem blev det? Det var i sandhed ikke af det konservative parti, men det var, fordi dele af venstre ikke ville følge deres finansminister; de havde samme anskuelse på dette punkt som det radikale venstre, og derfor blev der ikke noget ud af det. Det kaster også et vist forståelsens lys over bevægelser, der er foregået her i landet i senere tider i anskuelserne vedrørende told og indirekte afgifter.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller vil jeg sige, at vi skal vel ikke her i dag stå og udveksle meninger om, hvilke følelser vi gensidig nærer for hinanden. Jeg personlig har i øvrigt kun venlige følelser over for det ærede medlem og over for mange af det ærede medlems partifæller. Når jeg derimod tænker på den karakteristik, der i den konservative presse året igennem med mellemrum gives af det radikale venstre, kan det godt være, vi nærmer os udtrykkelige for de følelser, som det ærede medlem mente jeg skulle nære over for hans parti. Vi skulle vel ikke komme dybere ind på dette, men man kan jo somme tider blive fristet over evne; og mon man ikke skildrer situationen ganske godt ved at sige, at det ærede medlems partis følelser over for os er i høj grad uvenlige, de kan til tider næsten nå det hadefulde? Men indimellem banker de mennesker, som nærer disse